

MIJN HUISJE IS BEVEILIGD EN IK GA ER ELKE DAG EVEN LANGS!

Ik ben in mijn gedachtehuisje.

Sinds ik heb geleerd om mijn gedachtehuisje binnen te gaan, kom ik er zo vaak als ik kan. Dit is mijn schuilplaats, hier kan ik blijven zo lang als ik wil, zonder dat die regel van een uur geldt. Dat heeft Jacob me verteld. Waar ik wel op moet letten is dat ik niet te lang uit de echte wereld verdwijn. Ik ben nu eenmaal graag alleen, maar een paar dagen geleden kwam ik om half negen 's avonds thuis en mijn oom stond al op het punt om de politie te bellen.

Laatst heb ik de broederschap uitgenodigd in mijn huisje. Zwaan complimenteerde me met de inrichting. Ik heb een kast gefabriceerd met de boeken die ik het liefste lees. Ik heb mijn favoriete mok nagemaakt, een mooie bank neergezet en een muziekinstallatie waarmee ik naar mijn favoriete muziek kan luisteren op het volume dat mij aanstaat.

Nu ben ik alleen in mijn huisje.

Soms heb ik het gevoel dat ik door heel veel ogen wordt begluurd, en dat vind ik maar niks. Dan ben ik extra waakzaam en bedenk ik nog een raadsel om de deuren te vergrendelen. Ik houd van raadsels.

Ik zou Lily ook graag willen uitnodigen, maar ik weet dat dat niet kan. Soms voel ik me een beetje een verrader, omdat zij me in vertrouwen blijft nemen, net als toen we elkaar vaker zagen.

Ik wacht op iemand.

Vandaag heb ik hier met Jacob afgesproken. Hij zei dat hij iets belangrijks te vertellen had. Nee, ik heb niets anders aangetrokken en mijn haar niet anders gedaan en geen make-up opgedaan, geen van die dingen die mensen soms doen om leuk gevonden te worden. Ik ben wie ik ben en daar moeten ze het maar mee doen.

Hij is er al, ik voel hoe iemand probeert de deur open te maken. Inmiddels merk ik dat soort dingen.

'Zwaan?'

Jacob is niet alleen.

'Wat is er gebeurd?'

'Sorry dat we zo komen binnenvallen, maar het is dringend. Ik weet dat ik gezegd heb dat ik alleen zou komen, maar de dingen zijn in een stroomversnelling geraakt en we moeten onze plannen versneld uitvoeren,' zegt Jacob zelfs zonder me te begroeten.

'Plannen? Welke plannen?'

Ze vragen me om te gaan zitten en aandachtig naar hen te luisteren. Alsof je ook op een andere manier kan luisteren, met die gezichten die ze trekken.

'Lieve Lia, we weten al ruim een maand dat je een deuropener bent; ik ben degene die dat ontdekt heeft.'

Zwaan is degene die praat, logisch.

'Ik had graag... nou ja, wij hadden graag gewild dat je vanaf het eerste moment van de Broederschap van de Sleutel wist. Maar wij waren al met zijn zessen en er kon niemand meer bij. Ik heb de hele tijd in de rats gezeten omdat een andere groep deuropeners contact met je zou kunnen zoeken en je je dan misschien bij hen had aangesloten. Helaas hebben we iemand verloren. Je raadde het al toen je laatst met Slang was. Andrew, onze lieve, zachtaardige Andrew. Hij was onze baas.'

Het wordt me even te veel en ik word gek van de buikpijn, daarom sta ik op en laat me op de bank vallen. Jacob fronst zijn wenkbrauwen. Vervloekte zenuwen.

'Je hebt laten zien dat je beter dan wie dan ook in staat bent om een geheim te bewaren. Je hebt nooit een van onze verstopplekken opengemaakt, ondanks het feit dat we ze zo hebben laten staan dat je ze kon zien. En je hebt niemand iets verteld over wat er de afgelopen weken is gebeurd, zelfs niet aan je beste vriendin, die maar bleef doorzeuren. En dat is moeilijk, Lia. Ik weet dat je veel om haar geeft. Bovendien heb je laten zien dat je moedig bent. Zelfs toen ze probeerden je huisje binnen te dringen, deinsde je niet terug. Je hebt ons respect en vertrouwen gewonnen, Lia.'

Jacob glimlacht trots.

'Wat is er met Andrew gebeurd? Waarom is hij er niet meer?'

Zwaan vertelt: 'Andrew is het gedachtehuisje van een machtig iemand binnengegaan en heeft daar heel belangrijke informatie gevonden. Terwijl hij daar was, liepen de zaken uit de hand. Er ontstond een heftige strijd. Andrew was alleen en wij wisten van niks, dus we konden hem niet helpen. Degene wiens hoofd Andrew was binnengegaan stierf in de echte wereld, en Andrew ontsnapte op het nippertje, hoewel we geen hoop meer hebben dat hij nog bijkomt uit de toestand waarin hij nu verkeert. Maar alle herinneringen en geheimen van degene die overleden is, zitten nu in het gedachtehuisje van Andrew, en hij kan ze niet verdedigen, en wij kunnen er niet binnengaan als we niet compleet zijn. Begrijp je wat dat betekent, Lia?'

Ik begrijp het, natuurlijk begrijp ik het. Ik begrijp dat dit geen spel is, ik begrijp dat er mensen zijn die doodgaan, ik begrijp dat Andrew in gevaar is en ik begrijp dat ze me iets gaan vragen wat mijn leven voor altijd zal veranderen.

'Je voorbereiding is nog niet afgerond, maar de gebeurtenissen zijn in een stroomversnelling geraakt. De quantums willen alles terughalen wat Andrew heeft meegenomen en we zijn erachter gekomen dat ze dat morgenavond gaan proberen. Dat kunnen we niet toestaan, Lia.'

Ik kijk naar hen, eerst naar Zwaan en dan naar Jacob.

Ja hoor, ze gaan me vragen om de eindtest te doen terwijl ik daar nog niet klaar voor ben. Is dat mogelijk?

Deze ene keer houd ik mijn mond en denk ik alleen maar.

Zwaan gaat verder.

'Lia, we zijn gekomen om je te vragen vanavond de zes eindproeven te doen waarmee je lid van de broederschap kunt worden. Je bent heel sterk, Lia, je bent de krachtigste deuropener die ik ooit heb gezien. En hoewel we je graag beter hadden willen voorbereiden, ben ik ervan overtuigd dat je met vlag en wimpel zult slagen.'

'...'

'Kunnen we op je rekenen, Lia?'

Mijn hoofd werkt op volle kracht om te verwerken wat Zwaan me net heeft verteld. Jacob bekijkt me aandachtig. Het lijkt wel alsof ze allebei hun adem inhouden in afwachting van mijn antwoord.

'Kom op, Zwaan, we kunnen Lia toch niet in gevaar brengen. Dit is gekheid.'

Dat was Jacob. Er klonk iets smekends in zijn stem, angst, bezorgdheid om mij. En er was nog iets wat ik niet durf uit te spreken.

Mijn hoofd schakelt naar een nog hogere versnelling.

Dat het gevaarlijk is, is wel duidelijk, maar het gevaar loert echt overal. Ik moet me ergens voor inzetten, voor het eerst van mijn leven is me duidelijk waarvoor ik op de wereld ben. Ik ben op de wereld om dit te doen, om de belangrijkste beslissing van mijn leven te nemen.

'Jullie kunnen op me rekenen, maar alleen als jullie me vertrouwen.
'Wie ben je, Zwaan?'

En Zwaan komt dichterbij, kijkt me diep in mijn ogen en ik ben sprakeloos.

ZONDER MASKER

Ik zit in mijn kamer en denk terug aan wat er gebeurde toen ik ontdekte wie Zwaan is.

Lily, mijn beste vriendin Lily is Zwaan. We hebben elkaar stevig omhelsd en ze heeft me haar excuses aangeboden omdat ze zo vervelend was, maar ze moest er zeker van zijn dat ik uit het juiste hout gesneden was om deel uit te maken van de Broederschap van de Sleutel.

De eindproeven die ik moet uitvoeren zijn geheim. Het zijn er zes, een voor elk lid van de broederschap, inclusief mezelf.

'Het zal niet gemakkelijk zijn, maar je haalt het wel, Lia, je haalt het, we hebben het volste vertrouwen in je,' zei Lily.

'En als ik het niet haal?'

'Dan lukt het je niet om eruit te komen.'

Deze keer was het Jacob die antwoord gaf. Hij balde zijn vuisten en keek me strak aan; zijn blik sneed door me heen.

Zal mij hetzelfde overkomen als Andrew? Moet ik me zorgen maken?

Daarna lieten ze me alleen. Lily pakte mijn handen en gaf me een broche en een bericht dat ik pas kan ontcijferen als de zon ondergaat. Die lieve Lily! Dan pas zal ze me vertellen waar en wanneer de ceremonie van 'alles of niets' plaatsvindt. Dat heb ik niet zelf verzonnen; zo noemen ze het.

Ik loop te ijsberen in mijn kamer. Ik ben echt nerveus.

Ik hoop dat ik de proeven haal. Als dat lukt, zijn we morgen met zijn vieren, dan zijn we sterk en gaan we samen het huisje van Andrew verdedigen. Niemand kan het winnen van de Broederschap van de Sleutel zolang we zij aan zij staan.

Plotseling is het alsof ik mijn plek op de wereld heb gevonden. Ik heb het gevoel dat ik niet meer zou kunnen leven zonder Lily, zonder Mindy, zonder Ben... en zonder Jacob. En als ik het niet red zullen we elkaar nooit meer zien.

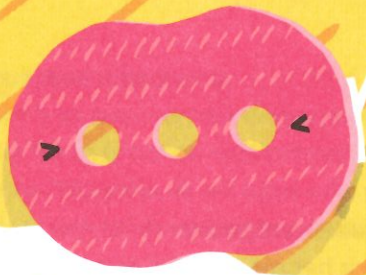
Ik heb weer buikpijn van angst.

Oké, Betty zou ik ook missen. Niet heel erg, maar toch.

Ik heb een fotoboek in mijn handen dat ik nooit eerder heb gezien. Mijn oom heeft het voor me neergelegd zonder iets te zeggen. Zo is hij.

Ik heb mijn mobieltje zo ingesteld dat ik een seintje krijg als de zon, volgens de website van de meteorologische dienst, om 16 minuten en 35 seconden over 8 ondergaat.

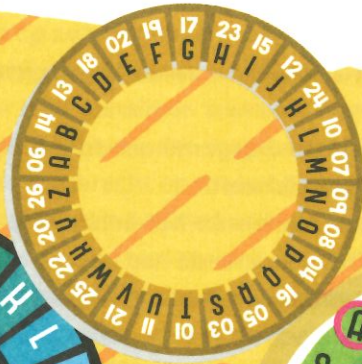
Het alarm gaat af! Ik ga aan de slag.

> 1 6 1 8 9 <

03 02 13 08 09 18 02 09

HD IDEMOJLD-
FSGQHC GL.

Gebruik alle hulpmiddelen op het plaatje om het bericht te ontcijferen.

